

Arrest

nr. 64 565 van 11 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen,
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 februari 2011 waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer 5519.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat S. DE VRIES, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2010 trad verzoeker op het Turkse consulaat-generaal te Antwerpen in het huwelijk met een in België verblijvende vrouw van Turkse nationaliteit.

1.2. Verzoeker diende op 8 november 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden toegelaten.

1.3. Op 17 februari 2011 nam de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 9 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf, ingediend op 17 februari 2011 [...] is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2°, van de wet;

Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over:

- *betrokkene is niet in het bezit van een attest van ziekteverzekering geldig in België*
- *betrokkene is niet in het bezit van een medisch getuigschrift*
- *betrokkene is niet in het bezit van een bewijs van goed gedrag en zeden*
- *betrokkene legt geen eigendomsakte of geregistreerd huurcontract voor.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1.1. Tweede verweerder stelt niet de auteur te zijn van de bestreden beslissing en vraagt bijgevolg om buiten de zaak te worden gesteld.

2.1.2. De Raad merkt op dat artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In drie gevallen kan van deze regel afgeweken worden en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 68-69) blijkt duidelijk dat, behoudens wanneer de vreemdeling die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vraagt uitzonderlijke omstandigheden inroept, het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokken vreemdeling verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de memorie van toelichting wordt immers gesteld dat “[de] aanvraag moet worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de betrokkene dat verantwoordelijk is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het gemeentebestuur moet zich ervan vergewissen dat de aanvrager voldoet aan de in [artikel 12bis,] § 1, tweede lid, 1° of 2° vastgelegde voorwaarden (die het mogelijk maken om het verzoek op het Belgisch grondgebied in te dienen). Het gaat niet om een

doorgedreven onderzoek, wat bij het onderzoek ten gronde hoort, maar om de verificatie dat alle vereiste documenten worden overgelegd en dat ze, indien dat nodig is, aan de vereiste formele voorschriften (legalisatie) voldoen” en wordt verder verduidelijkt dat in het geval van het indienen van de aanvraag door een vreemdeling die verklaart zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post “het gemeentebestuur zelf geen uitspraak [mag] doen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en [...] de zaak onverwijld [moet] doorgeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die de door de vreemdeling ingeroepen argumentatie onderzoekt.”

De bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met betrekking tot het ontvankelijkheidsonderzoek in het kader van de aanvragen die op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn ingediend, wordt trouwens ook in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007) duidelijk omschreven. In deze omzendbrief wordt evenzeer bevestigd dat het gemeentebestuur in beginsel het ontvankelijkheidsonderzoek dient door te voeren en dat enkel wanneer de aanvrager uitzonderlijke omstandigheden inroept het gemeentebestuur “na woonstcontrole [...] de aanvraag, de overgelegde documenten en een bewijs van identiteit van de aanvrager onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken –bureau gezinshereniging– artikel 10 [stuurt], die een beslissing zal nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

Artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) bepaalt voorts het volgende:

“§2. Indien de in artikel 12bis, § 3, van de wet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in § 1, tweede lid, 1° en 2°, van dezelfde bepaling, geeft het gemeentebestuur hem kennis van de beslissing tot onontvankelijkverklaring van zijn aanvraag door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 15ter.

Het gemeentebestuur bezorgt onmiddellijk een kopie van dit document aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt wordt hem, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, overeenkomstig de modellen van bijlage 12 of 13 kennis gegeven van de beslissing waarbij hem bevolen wordt het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken die verzoeker heeft neergelegd bij de diensten van de stad Antwerpen blijkt niet dat hij, bij het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden, heeft te kennen gegeven dat buitengewone omstandigheden hem verhinderden terug te keren naar zijn land van herkomst om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Het kwam bijgevolg aan de burgemeester van de stad Antwerpen toe om een standpunt in te nemen over de ontvankelijkheid van de ingediende aanvraag en te beslissen over de eventuele afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de aan de Raad overgemaakte overtuigingsstukken en uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat deze beslissing genomen werd door de burgemeester van de stad Antwerpen.

Daar niet ter discussie staat dat tweede verweerder de bestreden beslissing niet heeft genomen dient hij buiten de zaak te worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de motiveringsplicht. Verzoeker betoogt verder dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“1.

[...]

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat hij niet alle in art. 12bis§2 Vw. zou hebben neergelegd.

3.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat geenszins door verweerder een overzicht werd gegeven van de bewijsstukken welke door verzoekster wel neergelegd werden, waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsverplichting en van de motiveringsplicht.

4.

Dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag wel degelijk alle in art. 12bis§2 Vw. bewijzen heeft neergelegd.

Zo maakte verzoeker per aangetekende zending dd. 19.02.2011 volgende stukken over aan de Burgemeester van de Stad Antwerpen

- *Inschrijvingsaanvraag op naam van verzoeker bij het Onafhankelijk Ziekenfonds dd. 8.02.2011.*
- *Medische verklaring van Dr. [Y. A.] dd. 9.02.2011 aangaande verzoeker.*
- *Uittreksel uit het strafregister m.b.t. verzoeker dd. 11.03.2010 + beëdigde vertaling.*
- *Geregistreeerde huurovereenkomst (op naam van de ouders van verzoekers echtgenote, bij wie verzoeker en zijn echtgenote inwonen).*

5.

Dat verweerder gehouden was rekening te houden met deze bewijsstukken en te motiveren waarom deze stukken niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld in het artikel 12bis §1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

6.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht door verweerder ernstig worden geschonden.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

7.

Verzoeker merkt op dat verweerder in zijn weigeringsbeslissing volkomen onterecht stelt dat verzoeker niet alle in art. 12bis §2 Vw. heeft neergelegd."

3.1.2. Eerste verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Wat betreft de beweerde schending van de motiveringsplicht kan het volgende worden gezegd:

Aangaande de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. [...]

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

[...]

Verzoekster maakt [...] niet aannemelijk dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd.

Bovendien dient in de bestreden beslissing geenszins een opsomming te worden gegeven van de documenten die wel werden afgeleverd door verzoeker om afdoende te zijn gemotiveerd.

Er is dan ook geenszins sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden gewezen dat de motiveringsplicht, zoals omschreven in art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft nagelaten alle gevraagde documenten af te leveren bij verweerster.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit een geregistreeerde huurovereenkomst of een eigendomsakte van een woning heeft afgeleverd bij verweerster, desondanks het feit dat verweerster hier uitdrukkelijk naar heeft gevraagd bij schrijven van 3 februari 2011. (stuk 4)

Uit de inventaris van het beroepsschrift van verzoeker 4 april 2011 blijkt dat verzoeker thans een huurovereenkomst aanbrengt van de ouders van verzoekers' echtgenote.

Losstaand van de vraag waarom verzoeker nalaat dergelijke overeenkomst tijdig af te leveren bij verweerster, dient vermeld dat verweerster door eigen nalatigheid van verzoeker deze gegevens welke thans worden meegedeeld nooit heeft mogen ontvangen. Deze gegevens werden pas meegedeeld nadat de bestreden beslissing reeds werd getroffen waardoor verweerster er aldus geenszins rekening mee heeft kunnen houden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het bijgaand toevoegen van een huurovereenkomst bij het beroepsschrift tot nietigverklaring geen bewijs van effectieve woonst is van verzoeker. Het is hoogstens louter een eerste indicatie, daar er een huurovereenkomst van de ouder van verzoekers' echtgenote worden meegedeeld.

Eveneens kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker enkel en alleen een ingevuld geneesmiddelenvoorschrift heeft ingediend (stuk 6) en een verklaring van zijn inkomsten van verzoeker bij een verzekeringsinstelling als gerechtigde van een mevrouw [A.]. (stuk 8)

Het is dan ook niet betwist dat verzoeker geen attest van ziekteverzekering geldig in België heeft afgeleverd, noch een medisch getuigschrift voor gezinshereniging conform de gestelde voorwaarden in de Vreemdelingenwet zoals aangegeven in het schrijven van verweerster d.d. 3 februari 2011. (stuk 4)

Er is dan ook geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, noch is er sprake van een niet- correcte feitenvinding, noch van een manifeste beoordelingsfout.

Ondergeschikt dient vermeld dat de aanvraag van verzoeker geenszins ontvankelijk kon worden verklaard aangezien hij bovendien heeft nagelaten een geldig visum af te leveren. Nochtans werd ook hiernaar uitdrukkelijk gevraagd bij schrijven van 3 februari 2011.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dan ook dat verweerster op redelijke wijze tot haar besluit is gekomen."

3.1.3.1. Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, vastgesteld dat het verzoek om toelating tot verblijf onontvankelijk is, omdat verzoeker niet alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen heeft overgemaakt. Er wordt meer specifiek op gewezen dat verzoeker heeft nagelaten een ziekteverzekeringsattest, een medisch getuigschrift, een bewijs van goed gedrag en zeden en een eigendomsakte of geregistreerd huurcontract over te maken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen. Er is dan ook voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat in de bestreden beslissing tevens diende te worden gemotiveerd waarom de door hem bij aangetekend schrijven van 19 februari 2011 overgemaakte stukken niet werden weerhouden als bewijs dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet. Er dient immers op te worden gewezen dat de bestreden beslissing dateert van 17 februari 2011 en dat bijgevolg eerste verweerder de bestreden beslissing reeds had genomen op het ogenblik dat verzoeker voornoemde documenten overmaakte. De formele motiveringsplicht heeft daarenboven geenszins tot gevolg dat in een bestuurlijke beslissing aangaande een verblijfsaanvraag steeds een overzicht dient te worden gegeven van alle bewijsstukken die door de aanvrager werden neergelegd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.1.3.2. In zoverre verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist en betoogt dat sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van een aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het staat niet ter discussie dat verzoeker op 20 oktober 2010 in het huwelijk is getreden met een in België verblijvende vreemdeling en hij zich bij de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen heeft aangemeld om een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van dit huwelijk en in toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepalingen kan de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt een aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt, of indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt.

De bewijzen bedoeld in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet zijn de volgende:

"(...) documenten (...) die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document."

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat voormelde bepaling aldus moet worden gelezen dat documenten moeten worden voorgelegd die aantonen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet met daarbij “*onder andere*” een medisch getuigschrift en een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 66).

Teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet diende verzoeker een gelegaliseerde huwelijksakte, een bewijs van voldoende huisvesting en een bewijs van ziektekostenverzekering voor te leggen. In artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt verduidelijkt dat teneinde aan te tonen dat voldaan is aan de vereiste van een voldoende huisvesting het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die wordt gehuurd als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar de aanvrager woont dient te worden overgemaakt.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker volgende documenten vereist op grond van artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet niet heeft overgemaakt: een ziekteverzekeringsattest, een medisch getuigschrift, een bewijs van goed gedrag en zeden en een eigendomsakte of geregistreerd huurcontract.

Verzoeker betoogt dat hij ter staving van zijn verblijfsaanvraag wel degelijk alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen heeft overgemaakt. Hij stelt dat hij per aangetekend schrijven van 19 februari 2011 volgende stukken heeft overgemaakt: een inschrijvingsbewijs op zijn naam bij het Onafhankelijk Ziekenfonds van 8 februari 2011, een medische verklaring van dr. Y. A. van 9 februari 2011, een uittreksel uit het strafregister van 11 maart 2010 en een geregistreerde huurovereenkomst. Bij de bespreking van het eerste onderdeel van het middel werd er evenwel reeds op gewezen dat de bestreden beslissing dateert van 17 februari 2011 en dat bijgevolg eerste verweerder de bestreden beslissing reeds had genomen op het ogenblik dat verzoeker voornoemde documenten overmaakte. Verzoeker kan dan ook niet in redelijkheid voorhouden dat eerste verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing, nu deze stukken op dat ogenblik niet voorlagen.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet alle bewijsstukken bedoeld in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werden overgemaakt.

Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet kon verweerder – gelet artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 – de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaren.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat eerste verweerder niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding omdat geen rekening is gehouden met de door hem bij aangetekend schrijven van 19 februari 2011 overgemaakte stukken.

Uit het gegeven dat in de bestreden beslissing geen overzicht wordt gegeven van de bewijsstukken die verzoeker heeft neergelegd kan verder evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden afgeleid.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting wordt niet aangetoond.

3.1.3.4. Voorts moet worden gesteld dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr.

124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat, al[s] gevolg van de verzoekers betekende beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag dd. 17.02.2011, verzoeker het land dient te verlaten en van zijn echtgenote, waarmee hij te Antwerpen samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M, en van het proportionaliteitsbeginsel.

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag dd. 17.02.2011 (bijlage 15ter), genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn echtgenote woont (een familieleven welke hij onmogelijk nog in zijn land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

3.2.2. Eerste verweerder werpt het volgende op:

“Allereerst dient opgemerkt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bijlage 20 waardoor verzoeker thans nog niet geconfronteerd wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien stelt artikel 8 EVRM de vreemdeling niet vrij van het indienen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg geen schending inhouden van artikel 8 EVRM. Er is hierdoor geen enkele sprake van een schending van de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Bovendien is er thans een onderzoek hangende bij het parket van de procureur des Konings te Antwerpen aangezien er aanwijzingen zijn dat het aangehaalde huwelijk met mevrouw [T.] een schijnhuwelijk betreft.

Tevens valt op te merken dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Niets staat mevrouw [T.] tevens in de weg om verzoeker te vergezellen naar zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aangetoond.”

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats nagegaan te worden of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is niet betwist dat verzoeker op 20 oktober 2010, op het Turkse consulaat-generaal te Antwerpen, in het huwelijk is getreden met een in België verblijvende vreemdelinge en dat verzoeker samenwoont met deze vreemdelinge. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

Vervolgens dient te worden onderzocht of het gezinsleven waarop verzoeker zich beroept onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt en of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of gezinsleven. Hiertoe dient geverifieerd te worden of de aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf te worden toegelaten of gemachtigd werd afgewezen dan wel of het gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij verzoekers aanvraag om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd en dat deze beslissing derhalve niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. In voorliggende zaak kan dus niet besloten worden dat er sprake is van een inmenging en dient geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te geschieden (cf. EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Wel moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Voorts dient te worden geduïd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn gezinsleven met zijn partner enkel in België kan uitbouwen en dat er belemmeringen zijn die hem verhinderen om een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders op te

starten of verder te zetten (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hierbij moet worden opgemerkt dat zowel verzoeker als zijn echtgenote de Turkse nationaliteit hebben en door ervoor te opteren om voor de Turkse diplomatieke vertegenwoordiging in België in het huwelijk te treden te kennen gaven geen problemen te hebben met de Turkse overheden en nauwere banden te hebben met Turkije dan met België. Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er enige positieve verplichting op de overheid rust om verzoeker tot een verblijf toe te laten of dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het recht op een privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat het proportionaliteitsbeginsel miskend werd.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK